

ligt for ham at undgå at blive retsforfulgt. Der bliver ikke tale om amnesti.

Jeg vil sige det sådan, at uanset hvordan freden bliver tilvejebragt, kommer Milosevic til at stå til regnskab for sine gerninger. Det ændrer imidlertid ikke på det, jeg startede med, at flystrategien må fortsætte, og at presset på Milosevic i den første fase må fortsætte. Der bliver ikke forhandlet om de betingelser, vi har stillet. Det er ikke en kompromisforhandling af Milosevics og generalernes voldshandlinger mod uskyldige mennesker; de skal standse, de er ikke til kompromisforhandling. Det er ikke en kompromisforhandling om, hvorvidt det skal være muligt at trække hans styrker ud. Det er heller ikke en kompromisforhandling om, at beskyttelsesstyrkerne med NATO-kommandostruktur skal ind og kosovoflygtningene tilbage. Disse fire grundlæggende ting er ikke til forhandling.

Fredsforhandlingerne kommer senere, og her vil jeg gerne sige som mit personlige synspunkt, at jeg har svært ved at forestille mig fredsforhandling med et varigt resultat – men at jeg desværre tror, det kommer til at tage tid, der kommer til at gå en hel del år – der ikke har en demokratisk serbisk deltager som aftalepartner. På en måde er mit svar altså pragmatisk, men også konsekvent i forhold til den anklage, Krigsforbryderdomstolen har stillet. Anklagen skal følges op med en domstolsprøvelse, forhandlingerne har deres spor, og i den første fase er et kompromis ikke tænkbart.

Med hensyn til genopbygningsfasen, som mange med rette også har interesseret sig for, vil jeg sige, at det bliver den største EU-opgave ved siden af EU's udvidelse, vi overhovedet kan forestille os. Jeg tror, vi kan bidrage med megen kundskab og med megen ekspertise i hele Balkanopbygningsprocessen, og jeg er enig med flere, der har peget på, at det måske i virkeligheden er dér, alle vore anstrengelser skal måles. Det at vinde freden er langt, langt sværere end det at standse krigen. At vinde freden forudsætter en massiv social, økonomisk og demokratisk opbygning på hele Balkan.

Jeg vil så bevæge mig over i EU-afsnittet og diskussionerne om forbeholdene, og lad mig blot begrænse mig til et par principielle bemærkninger. Uanset formanden ikke har røbet, hvad natmaden vil bestå i, vil jeg alligevel prøve, om jeg kan undgå at bringe Folketinget i den situation.

Om forbeholdene: Jeg ser, at Folketinget på en måde er delt i to lejre med en tredje lejr midt imellem, der balancerer, som hr. Sjursen udtrykte det. SF og Enhedslisten vil have traktatfæstet forbeholdene; de skal holde nogenlunde i al evighed. Det er jo en gammel diskussion, som vi i virkeligheden også havde med SF under selve Amsterdamtraktatforhandlingerne, ja helt tilbage til udformningen af vores mandat.

Jeg vil gerne sige, at det kan der ikke blive tale om. Det ville være forkert. Det ville være at deponere selvbestemmelsen over vore forbehold hos alle de andre lande over hovedet på den danske befolkning.

Til den anden side, til højre i salen, er der ganske mange partier, der siger, at de forbehold skal væk, jo før jo bedre. Jeg lægger ikke op til en polemik i dag, for det synspunkt er fair nok, og man kan have respekt for det, ligesom man kan have for det andet.

Lad mig bare fastslå et par meget enkle ting og sige, at hvis vi bevæger os væk fra det formelle over til virkeligheden, er der i hvert fald to observationer, jeg vil begrænse mig til. For det første: Europa ser anderledes ud i dag, end det gjorde, da vi formulerede vore forbehold i 1992. Det er et andet Europa i dag, end det var dengang. Et eksempel herpå er forsvarsforbeholdet. Da vi formulerede vort forsvarsforbehold i 1992, gjorde vi det kontant og præcist, fordi der var en berettiget frygt for, at tankerne om en Europahær ville blive en realitet – en Europahær, som var adskilt fra NATO-strukturen, og som skulle påtage sig et territorialforsvar, som vi ikke kunne være med til.

Det, vi nu skal finde ud af i de kommende 2 år og måske længere, er: Formulerede vi os på en sådan måde, at vi er kommet i en situation, vi reelt ikke ønskede at komme i? Er alle de ønsker, vi havde i 1992, i virkeligheden på vej til at blive opfyldt, dvs. at det ikke er en Europahær, at de, der er medlem af EU, men ikke af NATO, skal være med, at de, der er medlem af NATO, men ikke af EU, skal være med, at alle andre kan tilslutte sig, at det er Petersbergopgaverne, det drejer sig om, osv. osv.? Det er for tidligt at svare på de spørgsmål, og derfor har regeringen også sagt, at vi ikke skal have afstemninger om forbeholdene. Det vil være forkert, fordi befolkningen ikke ville kende det klare resultat af et ja henholdsvis et nej. Noget andet er derimod ØMU-forbeholdet, som jeg skal komme til lidt senere i relation til hr. Jes Lundes spørgsmål.